

хора днесъ страдатъ отъ този паразитизъмъ. Нѣма пострашно нѣщо отъ паразитизма. Той си е пробилъ пжтъ навсѣкжде въ живота: въ семействата, въ религиозния, въ политическия животъ на хората. Всички хора пѣшкатъ подъ неговото иго. Дето се обърнете, навсѣкжде паразитство, което се прикрива подъ булото на лъжата.

Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да се освободи отъ този паразитизъмъ. Той не е външенъ процесъ, но вътрешенъ, въ самия човѣкъ. Той намира почва въ мислитѣ и чувствата на човѣка. Много мисли въ човѣка изчезватъ, много негови чувства се покварятъ все за смѣтка на този паразитизъмъ. Като не знае гибелното влияние на този паразитизъмъ, човѣкъ самъ разрушава живота си. Той обръща внимание повече на живота на другитѣ хора, тѣхъ критикува, осжда, вследствие на което руши своя животъ. Колкото да се спира върху живота на хората, човѣкъ трѣбва да знае, че той не може да ги познава повече отъ себе си. Човѣкъ познава хората дотолкова, доколкото познава себе си; той може да помага на хората дотолкова, доколкото помага на себе си. Ако не може да помогне на себе си, какъ ще помага на другитѣ? Мислите ли, че ако дадете парче хлѣбъ на нѣкой човѣкъ, това е помощъ? Мислите ли, че ако научите едно дете да чете и да смѣта, това е помощъ? И животнитѣ знаятъ да смѣтатъ. Наблюдавайте котката, какъ напада жертвата си. Когато котката види мишка, на разстояние 20 м. отъ нея, тя точно пресмѣта това разстояние и съ единъ скокъ само се хвърля върху мишката. Тя никжде не е учила смѣтане, но точно мѣри. Вижте малкото юрдече, какъ плава. Щомъ се излупи, то веднага влиза въ водата и започва да плава. Въ кое училищесе е учило? Съвременнитѣ хора казватъ, че човѣкъ трѣбва да учи смѣтане. Така е, той трѣбва да учи смѣтането. Защо? Защото правата мисль почива на смѣтането. Иначе, смѣтането нѣма смисль. Когато мисльта на човѣка не почива на законитѣ на смѣтането, той е изложенъ на вѣчно колебание и съмнение. Такъвъ човѣкъ постоянно мѣни своето вѣру, своето убеждение: ще го видите да минава отъ едно учение въ друго, отъ една църква въ друга. Човѣкъ може да се колебае, да се мѣни, но не въ принципа на своето вѣру, а въ методитѣ, чрезъ които се прилага дадено вѣру. Запримѣръ, всички хора търсятъ Бога, но важно е, какъ Го търсятъ. Казано е: Богъ е Любовь, Богъ е Мждрость, Богъ е Истина. Въ този смисль, всички хора търсятъ Любовта,